

Eső mosta illúzió

Erős szél zörgeti a fák lombjait, az eget sötét felhők takarják, miközben hazafelé igyekszem a városból, vállamon a táskám súlyával. A levegőben a közelgő vihar illata érződik, távoli mennydörgés rázza meg a kisváros jelenlegi békéjét, ezzel egy időben elered az eső, és a nagy vízcseppek pillanatok alatt megváltoztatják a táj arculatát. Az emberek a felhőszakadás elől védekezve esernyőket húznak elő, vagy tetővel védett helyre igyekeznek. Mindenki sietősebbre veszi lépteit, így szinte percek alatt kiürül a város. Egyedül az autók körvonalát veszem ki az esőfüggöny mögül, amint a csúszós úton haladva lelassítanak, fényszóróik fénye tompán vetül a nedves aszfalra.

Nincs esernyőm, így pillanatokon belül teljesen átázik mindenem, de bármennyire is kellemetlen, engem mégsem igazán zavar. Szokatlan megkönnyebbüléssel tölt el ez a „dühös” időjárás, és sokkal őszintébbnek, valódibbnak érzem az egészet. Minden kihaltabbá, csendesebbé válik körülöttem. Van a tájban valami megmagyarázhatatlan szépség. Mintha megállna az élet, lelassulna a világ.

Befordulok a sarkon, miközben akaratlanul is oldalra esik a tekintetem, és az aprócska kávézó ablakán keresztül megpillantok egy jelenetet, amitől szinte kettéhasad a szívem.

Ő az. Egy másik lánnyal.

Megdermedek, képtelen vagyok megmozdulni, pedig egy hang a fejemben megállás nélkül azt ismételteti, hogy forduljak el, és menjek tovább. Annyira sokkol a látvány, hogy egy pillanatig még a lélegzetem is kihagy. Minden erőmmel azon vagyok, hogy egyben tartsam és visszafogjam magam a végleges kiborulástól, ami egyébként teljesen jogos lenne. Hiszen az ablakon át, egy asztalnál ülve a barátomat pillantom meg, amint óvatos mosollyal az arcán egy lány szavait issza, s ujjait az övébe kulcsolja a kiürült csészék mellett. *Úgy néz rá, ahogyan rám szokott.*

Minden lélekjelenlétemre szükségem van ahhoz, hogy meg tudjam tenni azt a pár lépést, amivel a kávézó kikerül a látóteremből, mégsem érzem úgy, hogy megszabadultam volna az előbb látott képtől. Annyira megrázó látvány volt, hogy úgy érzem, örökre az agyamba égett, és képtelen lennék bármikor is kitörölni az elmémből.

Nem is figyelek a lépteimre, s hogy merre veszem az irányt, csak haladok előre, karommal átölelve magam. Még valamennyire ellenőrizem a testem, egy pilla-

natig képtelen vagyok sírni, csak a mellkasomba maró fájdalom ráz rendületlenül. Annyira mélyről jön, annyira erős, hogy szinte összeroskadok a súlya alatt, és ez elég ahhoz, hogy sírva fakadjak, mert már nem bírom tovább tartani magam. Íriszemet szűrják a könnyek, melyek az esőcseppekkel keveredve egygé válnak az arcomon, és ahogyan a tájat, ugyanúgy engem és a gondolataimat is elmoszák, fojtogató ürességet hagyva maguk után. Érzelmek hadai dűlnak a lelkemben, keveredik bennem a csalódottság, a kétségbeesés és a színtiszta fájdalom, s ezek annyira erős egyveleget alkotnak, hogy úgy érzem, darabokra tépik egész lényemet.

Senki sincs már az utcákon, így nem kell megálljt parancsolnom az érzéseimnek, mert nincs, aki elítélne miattuk. Továbbmegyek, de magam sem tudom, merre visz a lábam. A gondolataimba férkőzik a barátom arca, ahogyan rám mosolyog, ahogyan magához ölel, ahogyan engem szeret. Megrázom a fejem, mintha csak az előtört emlékektől akarnék szabadulni, de az érzelmek túlságos jelenléte megakadályoz abban, hogy felejteni tudjak, így most teljes mértékben úrrá lesz rajtam a csalódottság. Nem hittem volna, hogy így érünk majd véget, hogy nekünk is ezt az utat kell végigjárnunk!

Azt gondoltam, hogy te más vagy.

Azt *akartam*, hogy te más legyél...

Szyksznian Wanda: Repülés